

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

4 октомври 1983 година *

„Производство срещу субсидиране - Права на ошетените страни”

По дело 191/82

Федерация на маслодобивната промишленост от ЕИО (FEDIOL), със седалище в Брюксел, за която се явява г-н Dietrich Ehle, адвокат в Köln, със съдебен адрес в Люксембург, в адвокатската кантора на г-н Ernest Arendt, 34 B, rue Philippe-II,

ищец,

срещу

Комисията на Европейските общности, за която се явява юридическият Ж съветник, г-н Peter Gilsdorf, в качеството му на представител, със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на г-н Oreste Montalto, член на правната служба на Комисията, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ответник,

с предмет на настоящия етап на съдебното производство относно допустимостта на иска на Федерация на маслодобивната промишленост от ЕИО (FEDIOL) за отмяна на съобщението на Комисията от 25 май 1982 г., с което се отказва за започване на процедура против субсидиране на вноса на соево кюспе с произход от Федеративна република Бразилия,

СЪДЪТ,

в състав: г-н J. Mertens de Wilmars, председател, г-н P. Pescatore, г-н A. O'Keefe и г-н U. Everling, председатели на състава, г-н Mackenzie Stuart, г-н G. Bosco, г-н T. Коорманс, г-н O. Due, г-н K. Bahlmann, г-н Y. Galmot и г-н C. Kakouris, съдии,

генерален адвокат: г-жа S. Rozès,

секретар: г-н P. Heim,

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: немски.

1. Чрез искова молба, подадена в секретариата на Съда на 29 юли 1982 г., Федерация на маслодобивната промишленост от ЕИО (FEDIOL) е поискала на основание член 173, алинея 2 от Договора за ЕИО обявяване за нищожно съобщението от 25 май 1982 г., с което Комисията е информирала ищеца на основание член 5, параграф 5 от Регламент № 3017/79 на Съвета от 20 декември 1979 г. относно защитата срещу внос на стоки, представляващ „дъмпинг”, или за който се отпускат субсидии от страна на държава, която не е членка на Европейската икономическа общност (ОВ L 339, стр. 1), че няма да бъде открита процедура против субсидирането на вноса на соево кюспе с произход от Бразилия.

2. С молба, подадена на 11 октомври 1982 г., Комисията на основание член 91 от Процедурния правилник е поискала от Съда да се произнесе относно допустимостта на иска, преди началото на производството по същество.

3. От документите по делото става ясно, че на 2 април 1980 г. FEDIOL е подал жалба в Комисията, в която предоставя информация за субсидиране от страна на Федеративна република Бразилия на износа на соево кюспе, и приканва Комисията на основание Регламент № 3017/79 да започне процедура против субсидирането, да поиска обяснения от бразилското правителство и да въведе временно компенсаторно мито.

4. В тази жалба, която по-късно се допълва с нови сведения, FEDIOL изтъква, че Бразилия субсидира износа си на соево кюспе посредством комбинации от различни мерки: От една страна тя упражнява натиск върху вътрешните цени на соята чрез въвеждането на ограничения на износа Ж, така че по възможност да остане за преработка и то на изгодна цена от националната промишленост; от друга страна тя дава предимства при износа на кюспе посредством мерки, вземани в рамките на националната данъчна система, чрез диференцирано облагане на износа на соя и кюспе и чрез отпускането на улеснения при вземането на кредити за износ на кюспе. Най-общо тези мерки имат за цел да подпомогнат развитието на отрасъла, свързан със смилането на соевите зърна в Бразилия, и създават сериозни трудности за европейската промишленост, чиято рентабилност по този начин е поставена под въпрос.

5. Не се оспорва, че Комисията е провела разследване на практиките, атакувани от FEDIOL, че е започнала преговори с бразилското правителство, и че е постигнала някои резултати, и че в крайна сметка е информирала ищеца за всички провеждани от нея преговори.

6. На 30 септември 1981 г. FEDIOL е изпратила на Комисията покана за действие на основание член 175, алинея 2 от Договора за ЕИО, с искане за незабавно започване на процедура срещу Бразилия против субсидирането. В същото писмо тя е предупредила Комисията, че ще заведе дело пред Съда и че си запазва правото да ангажира отговорността на Комисията за щетите, които са Ж причинени от отказа за въвеждане на компенсаторно мито.

7. С телекс от 4 декември 1981 г. Комисията информира ищеца за напредъка на консултациите, предприети с бразилската мисия съгласно разпоредбите на Кодекса на субсидиите на ГАТТ, като същевременно му съобщава, че няма намерение да започне процедура против субсидирането.

8. На 5 февруари 1982 г. Комисията запознава ищеца с работен документ от 4 февруари 1982 г., в който от една страна разглежда бразилските мерки, които се атакуват от FEDIOL, и от друга страна въпроса за вредите, понесени от европейската промишленост. В този документ Комисията констатира, че по-голямата част от мерките, атакувани от ищеца, междувременно са били отменени от Бразилия, и че последиците от оставащите в сила мерки са свързани със степен на субсидиране, която е незначителна от икономическа гледна точка. Тя заявява, че при тези условия започването на процедура против субсидиране Ж се струва „нецелесъобразно”, и припомня, че при цялостната оценка на този случай трябва да се взема предвид не само интереса на европейската промишленост, но също и този на потребителите.

9. На 5 март 1982 г. е организирано заседание от службите на Комисията с представители на федерацията, която е ищец. Като резултат от това заседание Комисията на 25 май 1982 г. изпраща на ищеца писмо, подписано от ресорния директор на Генералната дирекция за международни отношения, в което след като припомня упоменатия по-горе обмен на информация, Комисията заявява следното:

„По тази причина и на основание член 5, параграф 5 от Регламент (ЕИО) № 3017/79 на Съвета имам честта да ви информирам, че Комисията няма да започне процедура против субсидирането на вноса на кюспе от соя с произход от Бразилия.

Въпреки това, бих искал да добавя, че Комисията ще продължи да наблюдава внимателно положението в този отрасъл, още повече че развитието на бразилската политика в областта на кредитите е в състояние да предизвика известно безпокойство както по отношение на сроковете, така и по отношение на прилаганите лихвени проценти.”

10. FEDIOL е предявила иск за обявяване за нищожен именно този документ на основание член 173, алинея 2 от Договора.

11. В своето инцидентно изложение Комисията изтъква, че писмото Ж от 25 май 1982 г. представлява обикновена информация по смисъла на член 5 от Регламент № 3017/79, и че не налага вземането на никакво решение, притежаващо различен обхват. Според нея регламентът, като признава на предприятията и техните сдружения правото да подават жалби, не им дава право да оказват принуда за започване на процедура против субсидирането. Комисията подчертава обхвата на правото на преценка, което регламентът Ж дава, и изтъква че упражняването на това правомощие е свързано с икономическите и политическите интереси както на Общността, така и на

заинтересованите трети страни, които не са нейни членки. Според нея целта на регламента е не само да защитава европейската промишленост, но и да опазва цялостните интереси на Общността във всички техни проявления.

12. По тези причини Комисията счита, че писмото от 25 май 1982 г. не представлява акт, който може да се атакува на основание член 173, алинея 2, и че въз основа на това искът е недопустим.

13. От своя страна ищецът счита, че Регламент № 3017/79 налага на Комисията задължението да започне официално разследване на основание член 7, след като по време на предварителния етап на процедурата Ж бъдат предоставени достатъчни доказателства, за да може да бъде установено съществуването на субсидиране и наличието на вреда за европейската промишленост. След като тези факти бъдат установени, Комисията повече не разполага с правомощия за извършване на преценка по отношение на заключенията, които трябва да се направят.

14. Следователно ищецът счита, че при наличие на субсидиране и на възникнала поради него вреда, производителите от Общността имат право да изискват от компетентните институции на Общността след констатирането на фактите да вземат необходимите мерки за защита. На настоящия етап ищецът счита, че е в правото си предвид предоставените от него доказателства, да изисква Комисията да започне фазата на официално разследване, предвидена в член 7 от регламента.

15. Тази контестация трябва да бъде разрешена, като се има предвид цялостната система на разследване и на защита, създадена от Регламент № 3017/79. А правата на ищеца трябва да бъдат определяни именно в рамките на тази система.

16. На основание член 5, параграфи 5 и 3, всяко предприятие или сдружение на предприятия от Общността, което се счита за ощетено или заплашено от субсидиран внос, има право да подаде жалба до Комисията или до една от държавите-членки, като последната има задължение да я предаде на Комисията. Подаването на жалба налага започването на консултации с правителствата на държавите-членки съгласно условията, залегнали в член 6 от регламента.

17. Обхватът на преценката, която Комисията трябва да извърши на този етап, е посочен в член 6, параграф 4, който указва предмета на консултациите, провеждани преди вземането на всяко решение: съществуването на субсидиране и ефектът от него, съществуването и размерите на причинените вреди, причинно-следствената връзка между подпомагания чрез субсидиране внос и настъпилите вреди, и на последно място вида на подходящите мерки с цел предотвратяване на щетите, които могат да настъпят в резултат от субсидирането или тяхното компенсирание.

18. Когато след приключване на консултациите по тези различни въпроси Комисията прецени, че жалбата не съдържа достатъчни доказателства, за да наложи започването на разследване, тя е длъжна да информира за това жалбоподателя.

19. Но ако Комисията прецени, че разполага с достатъчни доказателства за започване на официалното разследване, на основание член 7 тя трябва да предприеме съвкупност от мерки за осигуряване на публичност, като например публикуване на известие в *Официален вестник*, и да пристъпи към проучвания или пряко или в сътрудничество с държавите-членки. На основание параграфи 4, 5 и 6 от същия член жалбоподателите трябва да имат възможност с някои изключения да се запознаят с информацията, с която разполага Комисията. По тяхно искане те трябва да бъдат изслушани от Комисията и могат също така да поискат от нея да им бъде предоставена възможност да се срещнат с другите страни в разследването. От този етап нататък на основание параграф 7 от същия член властите на Общността могат да вземат предварителни решения или да предприемат временни мерки, които да влизат в сила „своевременно“.

20. С цел премахването или неутрализирането на евентуален ефект от субсидиране, регламентът предвижда серия от мерки, които биха могли да се състоят в поемането на ангажименти от страна на страната на произход или страната-износител на въпросните стоки, в определяне на временно компенсаторно мито и в определянето на окончателно компенсаторно мито.

21. Условието относно ангажиментите се уточняват в член 10 от регламента, който предвижда също и мерки в случай, че поетите ангажименти не се спазват. Тези ангажименти се приемат от Комисията след приключване на предвидената в член 6 процедура по провеждане на консултации.

22. По искане на една от държавите-членки или по собствена инициатива Комисията на основание член 11 може да въведе временно компенсаторно мито, когато след предварителното разглеждане се окаже, че съществува субсидиране, и когато има достатъчни доказателства за възникване на вреда, причинена от него, и когато интересите на Общността налагат предприемането на действие, целящо да се попречи на предизвикването на щети по време на процедурата. Въвеждането на тези мита се идвършва съгласно изискванията на консултациите, предвидена в член 6, и при условие че е налице неотложна необходимост. По силата на параграф 4 от член 11 Комисията е длъжна да информира незабавно Съвета и държавите-членки за всяко решение, взето в областта на временните мита.

23. Когато от окончателното установяване на фактите от страна на Комисията стане ясно, че съществува субсидиране и че интересите на Общността налагат предприемането на действия на ниво на Общността, Съветът въвежда окончателно компенсаторно мито, като решението за това се взема с квалифицирано мнозинство по предложение на Комисията, което тя дава след извършване на консултации съгласно разпоредбите на член 12.

24. Трябва да се отбележи, че съгласно член 13, параграф 1 компенсаторните мита, независимо дали те се прилагат временно или постоянно, се въвеждат чрез регламент.

25. От сравнението на разпоредбите, управляващи последователните етапи на описаната по-горе процедура, става ясно, че регламентът признава съществуването на законен интерес на производителите от Общността от въвеждането на мерки против субсидирането, и че той определя в тяхна полза някои точно определени права, а по-специално правото да предоставят на Комисията всички сведения, които считат за необходими, да се запознаят с някои изключения с информацията, притежавана от Комисията, да бъдат изслушвани по тяхна молба, и да получават възможността за среща с останалите страни по същата процедура, и на последно място да бъдат информирани ако Комисията реши да не даде ход на жалбата. Трябва да се отбележи, че при приключване на процедурата след края на предварителното разследване, регулирано от разпоредбите на член 5, тази информация трябва да съдържа най-малко изложение на най-важните заключения на Комисията и резюме на мотивите Ж, както е предвидено в член 9 при приключване на официалните разследвания.

26. Комисията при упражняване на своите компетенции, които Ж се дават по силата на Регламент № 3017/79, има задължение да констатира по обективен начин фактите относно съществуването на субсидиране, както и относно вредите за предприятията от Общността, които могат да произтекат от такова субсидиране, но същевременно тя разполага с много широки правомощия за извършване на преценка с цел определяне в зависимост от интересите на Общността на мерките, които евентуално ще трябва да се вземат за справяне с констатираното положение.

27. Така че в светлината на тези съображения, имащи отношение към системата, въведена от Регламент № 3017/79, трябва да се извърши преценка дали жалбоподателите имат право да обжалват.

28. На първо място е ясно, като това не се оспорва от Комисията, че на жалбоподателите трябва да бъде признато правото на обжалване, ако се установи, че властите на Общността не са зачели правата, които изрично са им признати от регламента, тоест правото да депозират жалба, свързаното с него право тази жалба да бъде разгледана от Комисията с необходимата загриженост и съгласно предвидената процедура, правото за получаване на информация в границите, определени от регламента, и на последно място в случай че Комисията реши да не даде ход на жалбата, правото да получат информация, съдържаща минимума от обяснения, гарантирани от член 9, параграф 2 от регламента.

29. Освен това в духа на принципите, залегнали в членове 164 и 173 от Договора, на жалбоподателите трябва да се признае правото както по

отношение на оценката на фактическите елементи, така и по отношение на въвеждането на предвидените от регламента защитни мерки, да се ползват от съдебен контрол, отговарящ на вида на правомощията, резервирани в тази област за институциите на Общността.

30. Следователно не е възможно да бъде отказано на жалбоподателите правото да представят пред съда всички съображения, които биха могли да позволят да се провери дали Комисията е спазвала гаранциите относно процедурата, които се дават на жалбоподателите от Регламент № 3017/79, и дали не е допуснала явни грешки при извършеното от нея оценяване на фактите, или е пропуснала да вземе под внимание основни елементи, които биха били в състояние да докажат съществуването на последици, предизвикани от субсидиите, или е допуснала в мотивите си намесата на съображения, които представляват злоупотреба с правомощия. В това отношение, без да има възможност да се намесва при извършването на преценката, която се извършва единствено от властите на Общността посредством цитирания по-горе регламент, съдът трябва да упражни контрола, който нормално е в неговите правомощия при наличие на право на преценка, дадено на публичната власт.

31. От изложеното по-горе следва, че приетата от Комисията позиция е необоснована, тъй като приема като недопустим по принцип всеки иск, депозиран от жалбоподателите, посочени в член 5 от регламента. Както бе установено по-горе, този регламент признава на предприятията и на сдруженията на предприятия, които са понесли щети от субсидирането, прилагано от страна на държавите, които не са членки на Общността, законното право за започване на действия за защита от страна на Общността; следователно трябва да се признае правото на обжалване в рамките на правния статут, определен в тяхна полза от регламента.

32. Следователно ищецът има задължение да представи своите аргументи по време на по-късната фаза на производството и да докаже, че те влизат в обхвата на правната защита, която му се дава по силата на Регламент № 3017/79 и общите принципи на Договора.

33. По тези причини настоящият иск следва да бъде обявен за допустим и да се разпореди продължаване на производството.

По съдебните разноски

34. Всяка от страните понася своите съдебни разноски,

По изложените съображения, с решение в хода на производството Съдът постанови:

1. Искът е допустим.

2. Отлага вземането на решение относно разноските.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 4 октомври
1983 година.

Подписи